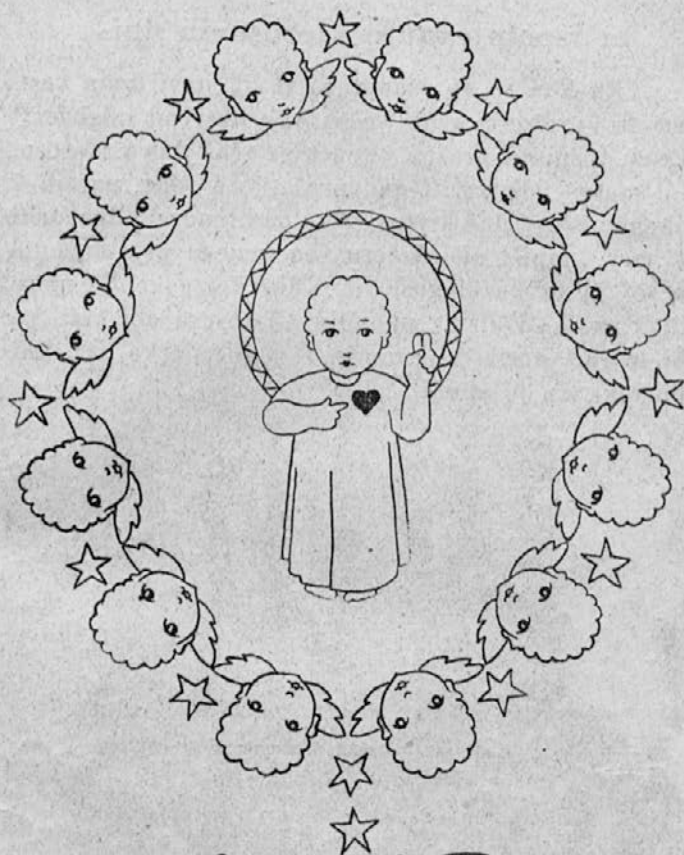

Poština plačana v gotovini. Posam. številka 90 par. Izhaja mesečno

LUC

LETO II.

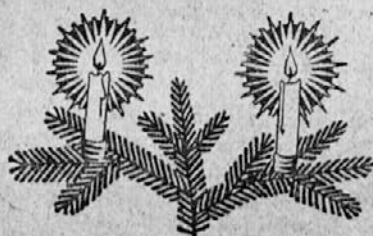
JANUAR 1937

ŠTEV. 5

NAVODILO

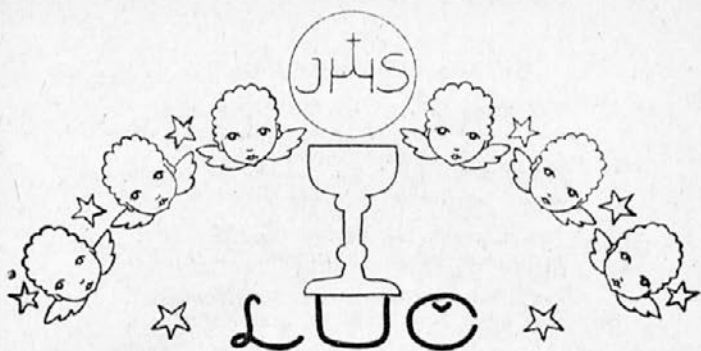
za izpolnjevanje »Jezusovih dni«

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenea za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Obe uganki so pravilno rešili: Brumen Boža, Skraber Ivanka, Vranič Ana, Cukjati Antonija, Kajblč Marija, Jug Zlatica, Jelenc Jože, Kajžnik Zora, Kočar Marta, Mavec Marijan, Cuderman Mirko in Cirila, Reje Marijan, Pečovnik Lojzika, Semprimožnik Justica, Oevirk Jančica, Rozalija Sakelšek, Kajžnik Zora, Kolar Marica, Košir Marica, Fevžer Neža, Lubej Pepca, Rupnik Rezka, Hvala Terezija, Vrhovnik Julka, Kruhar Fanika, Ahačič Marijan, Ločniškar Franc, Modrinjak France, Matevž Alojz, Skot Marija, Rupnik Neža, Novak Milka, Cvahte Metka, Pšeničnik Simon, Friš Franc, Zidanšek Jurij, Fortin Krista, Cesarec Mihael, Frim Franc, Furman Karl, Kušer Helena, Stefanič Ivan, Marinko Matko, Jezovšek Ivan, Potisk Franc, Senker Jožef, Fink Jožef, Ojstršek Avgust, Zbičajnik Milka, Razboršek Marta, Cenc Jožica, Kovačič Anton, Cvelfar Jožef, Kušter Hilda.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čec) Stane za vse leto Din 5.—, Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO II.

JANUAR 1957

Štev. 5

Joža Vovk: *Otrok pri Jezuščku.*

*Veš, Dete, midva sva oba siromaka,
moj očka brez dela je, mamica plaka.*

*Nocoj grem pa k Tebi — kajne, saj smem,
darilo Ti nesem, brž vse Ti povem.*

*Jaz nisem kralj, nimam kadila, zlata,
jaz nisem pastir in nimam jagenjčka.*

*Veš, Dete, midva sva zares siromaka,
moj očka brez dela je, mamica plaka.*

*In vendar prelepo darilo imam:
nedolžno srce — glej, Tebi ga dam.*

*Vesel si in Tvoj se obrazek smehlja,
o Jezušček, zdaj sva bogata oba!*

P. Tarzicij Toš:

Božični darovi.

Božič! Koliko sreče, veselja in radosti nam prinese
ta dan! Saj hodi o Božiču mali Jezus od hiše do
hiše in prinaša svoje darove. Enemu prinese več, dru-

Mali Jezus deli darove.

gemu manj, kakor pač kdo zasluži. Ves advent ne znajo otroci o ničemer drugem govoriti, kakor le o tem, kaj vse jim bo Jezušček prinesel. Prvi želi aeroplan, drugi kolo, tretji vojake, četrti je skromnejši in se zadovolji s slaščicami.

Otroci, odkrito povem, da se mi Jezus v tem času kar smili. Daj, daj in zopet daj, samo to sliši od vseh strani. Da bi pa kdo tudi njemu kaj dal, tega se ne spomni nobeden. A glejte, tudi

Jezus je majhen in kakor mi od njega, tako si želi darov od nas. Kakšnih pa? Vem, da mi tega ni treba posebe praviti. Srce si želi, naše živo srce. Jezus hoče, da ga imamo radi.

»Otrok, daj mi svoje srce,« tako prosi in kliče Jezus vsakemu, kateremu prinese božične darove. Tudi tebi. Naredi torej za božične praznike Jezusu veselje. Pobožno ga prejmi v svoje srce. Če moreš, odstopi kakemu siromašnemu otroku nekaj svojih božičnih darov.

P. Krizostom:

Kako je postal Janezek v božični noči božji angelček.

Janezek ni imel ne matere, ne očeta. Nekaj tednov pred Božičem so ga prinesli tuji ljudje v bolnišnico, zakaj bil je pohabljenček.

Kakor veneča cvetka je ležal siromaček v veliki sobi, ki se mu je zdela nedopovedljivo lepa, polna svetlobe in sonca. Njegovi posteljici nasproti je stal ob steni velik kip Matere božje z malim Jezusom. Božje Dete je stezalo svoje ročice vprav proti njemu.

V tej lepi sobi je stalo dvanajst snežnobelih posteljic in dvanajst ovenelih obrazkov je kukalo izpod mehkih odej. Ljubezniva, vedno se smehljajoča redovnica jim je stregla. Bili so tu bolnički, povezani z deščicami okrog celega telesa; drugim so visele težke uteži na rokah in nogah, da bi jim izravnale skrivljene ude; nekateri pa so smeli od časa do časa zapustiti posteljico. Jožek je šepal s svojimi bolnimi nogami z veliko težavo po sobi. Fonzek, ki je bil brez rok, se je kljub temu prav ljubeznivo igral in je s svojo dobro voljo zabaval še druge. Grbasta Rezika pa je sedela v svojem malem vozičku, ki so ji ga drugi vozili po sobi.

Reziko je Janezek najrajši opazoval. Upal je, da bo dobil tudi sam tak voziček, ko bo smel spet iz postelje. Dobro je vedel, da ne bo mogel hoditi s svojimi drobnimi ukrivljenimi nogami in z globoko rano v kolenu. Na vozičku bo pa lepo, lepo!

Še nekaj drugega je bilo, zakaj se je Janezek za Reziko posebno zanimal. Rezika je bila namreč prav tako grbasta, kot on sam. O koliko je že moral zaradi svoje grbe pretrpeti! Sosedov Mihec se mu je velikokrat rogal in ga smešil pred drugimi dečki. Babica ga je pa znala tako lepo potolažiti, ko mu je pravila, da so v grbi skrite angelske perutničke.

Bog vedi, ali ima tudi Rezika v grbi perutničke? Janezek bi jo tako zelo rad vprašal, pa se je bal.

Bilo je na sveti večer. Zunaj je divjala zima, vsa snežena in mrzla, v bolniški sobi pa je bilo prijetno in gorko.

Sestra je vzela Janezka v naročje ter ga je nesla v drugo zelo veliko sobo. Siromaček se je tedaj komaj ozrl okrog sebe, pa je že zaspal.

Ko se je zbudil, ga je noga v kolenu strašno bolela. Jokal je in tožil. Kar nehote je hotel pobožati koleno, toda segel je v praznoto — noge ni bilo več. Otipal je le zgoraj debelo povezo.

Otrok je bolno zakričal. Sestra ga je pa prijazno tolažila, češ da je bilo neobhodno potrebno odrezati nožico, ker bi sicer moral umreti. Pozneje bo dobil umetno nogo in lep voziček. Vse bolečine pa naj lepo potrpežljivo prenaša in naj daruje ljubemu Jezusu, ki je prišel iz ljubezni do nas nocojšnjo noč na ta ubogi svet. Tiho in vdano trpljenje je Jezusu zelo všeč.

Janezek je popolnoma utihnil, le tu in tam je lahko zastokal.

Sestra se je sklonila nad otroka in ga je tiho tiho vprašala:

»Janezek, kaj bi rekel, če bi te vzela božja Mati v nebesa k tvoji mamici? Ali si ne želiš postati angelček?«

Janezek je zaprl svoje trudne veke.

»Da, to bi bilo lepo... toda ne, ne, umreti nočem!« je zakričal v velikem strahu. Vedel je namreč, da mora vsak, ki hoče iti v nebesa, prej umreti. Umreti, to je pa nekaj strašnega! Sosedov Mihec mu je to vse natančno razložil.

»Tvoje mamice ni v nebesih,« tako mu je govoril. »Vse sem natančno videl. Na pokopališču so izkopali

globoko jamo in vanjo so položili tvojo mamico. Slednjič so jo zasuli s celim hribom prsti.«

Janezku se je krčilo v strahu srce. Ne, ne! V tako jamo pa nikakor ne maram. Tam je tema in mraz in sneg pada na grob. Ne! Umreti nočem!

In jokal je sam vase — neslišno — kot jokajo tihi bolni otroci.

Z mehкими besedami ga je tolažila sestra. Toda saj ni vedela, kaj mu je povedal Mihec, in tako ni mogla razumeti vzroka njegove velike skrbi.

Tistega večera je zaspal Janezek zelo pozno. Morda pa splóh ni spal. To ni mogla biti noč, ko je pa bilo vse okrog tako jasno in svetlo.

Ne — Janezek res ni spal. Pokonci je sedel v svoji posteljici kljub odrezani nogi in nobene bolečine ni čutil. Cela soba je bila polna zlate svetlobe. In sredi sobe — kaj pa je bilo to?

Janezkovo srce je obstalo v veselem zavzetju: kip Matere božje, ki je stal ob steni njemu nasproti, je oživel.

Nebeška Kraljica je stopila z nastavka ter se je usedla sredi sobe na zlat prestol. Vsa se je blestela v čudoviti lepoti in v naročju je držala božje Dete.

Janezek je šel nekajkrat z ročicami preko oči. Morda sem pa že v nebesih, je mislil. Ali pa me je prišla Marija iskat.

Ozrl se je okrog sebe. Ne! Še je bil v bolnišnici. V posteljicah so mirno spali vsi drugi otroci.

Ko se je znova ozrl proti božjemu Detetu, je plavala tam okrog cela truma majhnih angelov v belih svilnatih srajčkah s srebrnimi perutničkami. Nekateri so sipali pred Marijine noge rože in vijolice, drugi pa so igrali na zlate harfe in peli nebeške pesmi.

Marija in Jezušček sta zrla prijazno Janezka in Marija mu je rekla s sladkim nasmeškom: »Ali hočeš priti k nam v nebesa, Janezek?«

Jezušček je stegnil proti njemu obe ročici in ga je povabil: »Pridi!«

Pohabljenčku je bilo tako prijetno v duši. Vse je pozabil... svoje bolečine, odrezano nožico, vse...

Božje Dete je razprostrlo svojo ročico — in Janezek ni bil več pohabljenček. Stal je na dveh zdra-

vih nogah. Zazdelo se mu je, kot da se je razpočil na njegovem hrbtu tesen obroč — in nad rameni so mu zašumele angelske perutničke.

Ves blažen se je vrgel pred prestol in je šepetal:
»Hvala ti, hvala, ljubi Jezus, ljuba nebeška Mati. Prosim tudi za druge otroke...«

Marija se je ginjena nasmehnila. Jezus pa je razprostrl svoje ročice in je zaklical: »Pustite male k meni priti!«

Tedaj so se na mah zbudili vsi otroci in so zavriskali od veselja, ko so zagledali nebeške goste.

Poskakali so iz svojih posteljic in pritekli pred Jezusa ter ga pozdravili:

Pozdravljen, Jezus, božje Detel!
Iz nebes si k nam prišlo.
Razprostri ročice svete.
Blagoslovi nas ljubo!

Angelčki so prijeli otroke za ročice in so zaplesali z njimi čudovito lep ples, kakršnega znajo le angelčki.

Janezek je bil sredi med njimi. Strmé je gledal, kako se je tudi Rezikina grba odprla in kako so vzklike iz nje zlate angelske peruti. Gledal je, kako so metali otroci od sebe železne uteži, oklepe in ovoje. Jožkove noge so bile popolnoma zdrave in Fonzku so zrastle roke.

»Zdaj pa pojdite v miru, dokler vas ne pokličem!« je rekel mali Jezus, in vsi otroci so stekli veselo v svoje postelje. Angeli pa so jih pokrili skrbno z odejo.

Samo Janezek se ni ganil z mesta. Pritisnil se je k Mariji in jo prosil: »Mati, dovoli, da ostanem pri tebi in pri tvojem Sinu!«

Nebeška Kraljica pa mu je rekla: »Vprašaj Jezusa!« Jezus pa je prijel Janezka za roko in mu zašepetal: »Še danes boš z menoj v raj.« Nato sta srečnega dečka dvignila dva angelčka in ga položila v posteljico.

Janezek se je izgubil v prijetno omotico. Ob njem je čula sestra.

»V nebesa, v nebesa!« so drhtela njegova usteca.

»Kaj pa, dete moje? Ali si kaj lepega videl? Povej! Pripoveduj!« ga je prosila sestra.

V zadregi je zaprl Janezek svoje veke. Ali je sploh mogoče popisati tako lepoto? Pa je šepetal:

»Nebeška Mati in Jezušček... tu sredi sobe... in angeli. Imel sem obe nogi zdravi... in perutničke... Fonzek tudi... Nocoj pridejo angeli pome. Jezus mi je obljubil... Zlate in srebrne peruti... Marija tako lepa — Jezus tako ljubek...«

Janezkova glavica je omahnila v sestrine roke. Zaspal je in se prebudil v nebesih. Ura je bila dvanajst.

Na sveto noč opolnoči je postal Janezek božji angelček.

Sveti trije kralji.

Bil je predvečer praznika svetih treh kraljev. Ostraburja je tulila okoli temnih hiš, ki so se stiskale k visoki cerkvi, divjala po cestah in ulicah, se zaganjala okoli oglova na prosto in z novo močjo hušknila čez snežene poljane.

Vse ceste so bile mrtve, žive duše ni bilo videti. Pač, izza ogla sem so se bližale tri postave, ki pa po svoji zunanosti niso odgovarjale tamkajšnjim ljudem. Tri kronane glave in ena je bila vsa temna in črna, kot bi bila zamorska.

Od hiše do hiše hodijo skozi mrzlo zimsko burjo in eden nosi s seboj vrečico. Ko odpojo pred vrati svojo lepo pesem, pomoli tisti s črnim obrazom vrečico in jo odpre. Vrečica široko zazija kot bi hotela reči: »Dobri ljudje, le dajte veliko, prav veliko!«

Naslednjega dne je zapel zvonec pri samostanskih vratih. Pred patrom stoje trije živahni fantiči, vsi v smehu in iz oči jim sije radost. Začudenemu patru izroče ličen zavojček napolnjen do vrha z drobižem.

»To smo nabrali sinoči kot sveti trije kralji za poganške otroke!«

Dečki se veselo zasmеjejo in zbeže. Pater se jim niti zahvaliti ne more, a Jezus bo njih veliki plačnik. »Kar ste storili enemu izmed teh najmanjših, ste meni storili.«

Ta mesec darujte »Jezusove dneve« za trpeče otroke v Španiji, zlasti za tiste, ki so jim brezbožni komunisti pomorili starše.

Počivaj milo Detece.

P. Krizostom.

P. F. Ačko.

Mirno

Po - či-vaj milo De-tece, po - čivaj prav slad-
Po - či-vaj milo De-tece, za - pri sladke o-

ko. Ble - ste - če trume an-gelske Ti
či. Tr - pljenje hu-do ča-ka Te in

Hitreje.

pe - smice po-jo. Pa - stirci vsi za-
ne - pokoj no-či. Do - kler te v grob ne

maknje-ni ob bor-nih jasli - cah kle - če in
po - lo - že, ne boš po-ko-ja na - šlo tu, za-

ritard. molto ritard.

sladko spanje ti že - le, in sladko spanje ti že -
to že - li - mo ti mi - ru, za - to že - li - mo ti mi -

in spa - nje ti že -
že - li - mo ti mi -

le. Spavaj De - te, spavaj De - te v jasli -
ru.

le.
ru.

cah se odpo - čij, spavaj De - te, spavaj

De - te bo - žji mir nam v sr - ca vlij.

rit.

Gregor Mali:

Odprto je nocoj nebo . . .

*Odprto je nocoj nebo,
na zemlji angeli pojo:
Zveličar je med nami,
ubog leži na slami.*

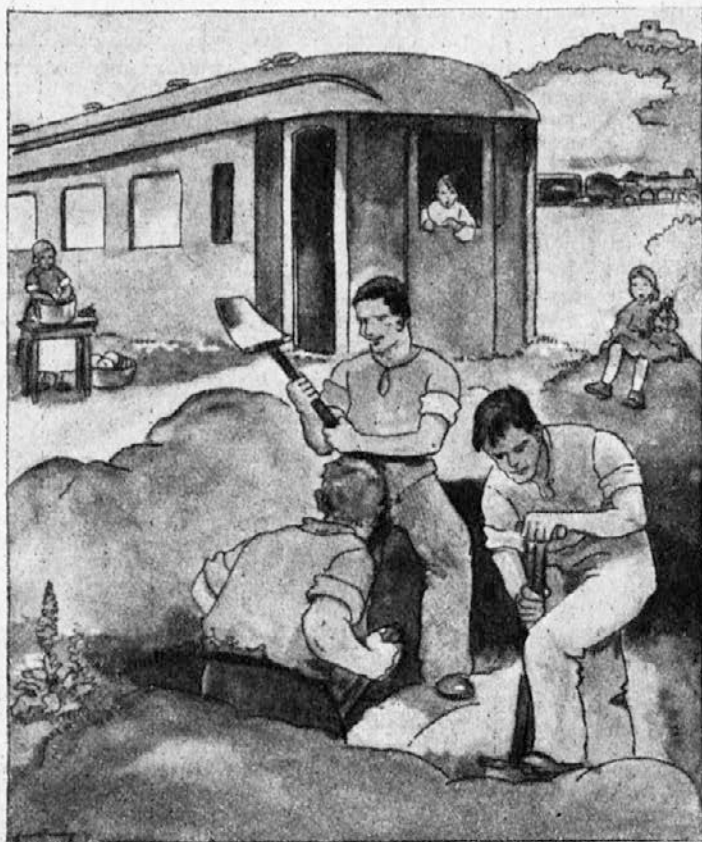
*Prižgimo v srcih lučke si,
slavimo Dete z angeli;
pred jaslice hitimo,
s pastirji ga molimo.*

*Ker nas Zveličar ljubil je,
nocoj je učlovečil se,
na svet med nas sirote
delit prišel dobrote.*

*O moji bratci, sestrice,
Gospódu zahvalimo se,
v dar srca mu nesimo
in zvesti mu bodimo!*

Naša nova hišica.

5.

Vsi trije so krepko zasadili lopate v zemljo ...

Pouk je bil končan in otroci so poskakali s šolskih klopi v železni voz.

»Igrali se bomo vlak!« je šlo od ust do ust.

Vsi krepko zapiskajo in vlak se odpelje. Jakec je sprevodnik in pregleduje vozne listke. Kdor mu ne

pokaže takoj košček papirja ali trsko, mora nemudoma skozi okno. Bogdan je postal mahoma zaradi svoje rdeče čepice postajenačelnik. Na prsi si je pripel tablo z napisom »Ne pljuvaj na tla!« Z metlo daje znamenje za odhod.

Pavelček je pa porednež. Ko vlak že odhaja, skoči v voz; pa zleti tudi prav kmalu skozi okno, ker nima nikdar voznega listka.

Deklice pa uprizarjajo najpretresljivejše slike na postajah. Tulijo in zdihujejo, ker je slovo tako bridko. Poljublajo se in mahljajo z robčki. Slednjič pa hušknejo v veder smeh.

Delo bi šlo pač počasi izpod rok, da nista očku prihitela pomagat dva blaga prijatelja. Vsi trije so krepko zasadili lopate v zemljo in delo je napredovalo zelo hitro.

Vesela mladost.

Povest.

»Srček moj mali,« odvrne gospa Cvetko, ljubi Bog lahko stori vse, kar hoče; zato tudi gospe Koprivi lahko spremeni srce. Zofka pa je dolžna slušati Boga in spoštovati svojo mačeho, zato mora tudi Boga prositi, da postane zelo dobra; potem bo mačeho omehčala in imeli se bosta radi.«

Metka: »Saj to bi tudi jaz rada videla, da se gospa Kopriva poboljša. Samo nazaj naj nikar ne hodi, ampak ostane tam doli, kjer je, in pa Zofko naj za zmerom pusti pri nas!«

Gospa Cvetko: »To je vse lepo, kar si povedala, Metka, in dokazuje, da imaš dobro srce. Če pa le nekoliko pomisliš, boš sama spoznala, da bi Zofka bila še srečnejša, če bi živela pri mačehi in bi se obe ljubili, kakor pa je srečna pri tujcih, ki jo sicer res zelo ljubijo, ki ji pa niso ničesar dolžni in ne more od njih ničesar zahtevati.«

Zofka: »Metka, to je res: ako bi me moja mačeha kdaj mogla tako ljubiti, kakor tvoja mamica ljubi tebe, bi bila tudi jaz srečna kakor ti, in se ne bi bala, kaj bo z menoj čez nekaj mesecev.«

Metka vzdihne: »Pa se bom vendarle hudo bala, ko se gospa Kopriva vrne.«

Zofka potihoma: »O, jaz tudi.«

Vstale so od mize; gospe sta ostali v obednici in delali, otroci pa so se šli na vrt zabavati s prekopavanjem svojih gredic. Milka in Lenčka sta Metko in Zofko poslali, naj poiščeta nekaj mladih grmičev ribeza in maline, jih izpulita in prineseta, da jih posadijo.

»Kam pa pojdeva?« vpraša Metka.

Zofka: »Ne daleč od tod sem na gozdnem parobku videla prav lepe ribeze in maline.«

Metka: »Jaz pa mislim, da bo bolje, če kar vrtnarja vprašava.«

Zofka: »Jaz bi pa le rada tiste, ki sem jih sama odkrila. Če jih pa ne bova mogli izpuliti, bova pa potem vrtnarja prosili, da nama pomaga.«

Stekli sta torej in v nekaj minutah dospeli do grmičev, ki je Zofka zanje vedela. Kako sta se jih razveselili, videč, da so polni sadežev! Zofka se je kar vrgla nanje in jih jedla kar se dá požrešno, zlasti ribez. Metka pa jih je samo pokusila.

»Prismoda! Jej vendar!« ji reče Zofka. »Izrabi lepo priliko!«

Metka: »Kakšno priliko? Saj jih lahko jem vsak dan pri obedu in pri malici!«

Zofka, ki kar na debelo požira: »Pa so dosti boljše, če jih sama natrgaš! Pa tudi sneš jih lahko, kolikor hočeš! Mm, kako so dobre!«

Metka jo je vsa presenečena gledala. Nikoli še ni nikogar videla, da bi jedel s tolikšno požrešnostjo in tako naglo. Ko Zofka ni nič več mogla požirati, se je zadovoljno oddahnila in si usta obrisala z listjem.

Metka: »Zakaj se pa z listjem brišeš?«

Zofka: »Zato, da se na robčku ne bodo poznali madeži od ribeza.«

Metka: »Naj se! Zato so pa robci!«

Zofka: »Če bi videli, da sem jedla ribez, bi me kaznovali.«

Metka: »Kaj ti pride na misel! Niti besedice ti nihče ne bi rekel. Me vedno jemo, kar hočemo.« (Dalje.)

Naši rajni prijateljčki.

† Hedvika Železnik je letos 8. novembra izdihnila svojo čisto dušo. Obiskovala je V. razred osnovne šole v Celju. Bila je že dalje časa bolna. Skrbni starši so dali Hedviko v zdravilišče. Tu se ji je zdravje na videz zboljšalo. Ko je prišla domov, je imela mama že iskro upanja, da bo ozdravela. A Bog je hotel drugače. Utrgal je cvetko in jo presadil v božji vrtec med bele lilije. S cvetjem posuta je ležala na mrtvaškem odru v beli obleki. Okoli prstkov se ji je vil droben molek.

Na zadnji poti jo je spremljala šolska mladina. Njeni dobri starši so se komaj ločili od njenega preranega groba. Bila je zvesta prijateljica »Luči« in zato se v listu, ki ga je rada

prebirala, spomnimo njene čiste duše. Vedno si je želela, da bi umrla. Zdaj se veseli med nebeškimi krilatci.

Jožica Ograjenšek,
učenka VI. razr. osnovne šole v Celju.

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Nova Oselica.

Mi smo daleč tukaj prav ob italijanski meji in zato težko pride naš glas v Ljubljano. Pa nismo zaspani. Tudi tukaj smo živahni. Nekaj novic. Na binkoštno nedeljo je bilo prvo sv. obhajilo; na binkoštni ponedeljek popoldne pa sprejem v Marijin vrtec. To je bilo nekaj lepega! Pa tudi držimo, kar smo obljubili. Vsak mesec imamo skupno sv. obhajilo in shod. G. župnik pravijo, da smo mi kvas in bomo celo župnijo v dobrem prekvasila. Pri Materinskem

Prvoobhajanci iz Nove Oselice.

dnevu smo tudi otroci Marijinega vrteca zapeli. Kako so se dečki postavili, ki so nastopili kot Slovenski fantje slovenskim materam. To je bilo ploskanja! Kmalu bomo pa Miklavža pozdravili. Učimo se igrice: »Miklavževi angelčki«. Pa imamo že vloge razdeljene za igro »Sveti Tarcizij« in »Rezikin Jezušček«. Nekaj nas je naročenih tudi na »Luč«. Pa se bomo še novi naročili. Drugo leto bomo naredili izlet, zato že varčujemo. Za misijone tudi zbiramo staniol in znamke. Kadar bo kaj novega, se bomo zopet oglasili.

Lučkar.

Na Krki smo ustanovili Marijin vrtec.

Pri nas do letos še nismo imeli Marijinega vrteca. Kako smo si ga vsi otroci zaželeli, ko so nas gospod katehet

spomnili nanj! 20. septembra letos je prišel tisti srečni dan, ko se je vršil prvi sprejem.

Tisto nedeljo zjutraj smo šli vsi k sv. obhajilu. Popoldne pa je bil sprejem. To lepo slovesnost so izvršili sami prevzvišeni g. nadškof Jeglič, ki so samo zaradi nas, otrok, prišli iz Stične.

Tisoče in tisoče cvetlic smo mi otroci potresli po poti, po kateri so šli častitljivi nadškof v cerkev. Tu je bil najprej lep govor, nato pa sprejem. Posvetilna molitev in pete litanije Matere božje so zaključile nepozabno slovesnost

Še z večjim veseljem smo v sprevedu spremili prevzvišenega prijatelja nedolžnih otrok nazaj v župnišče, mi smo pa šli s svetinjami radostni domov. Sedaj se pa pogostokrat zbiramo v dvorani k našim shodom, kjer je zelo lepo. Seveda k sv. obhajilu tudi gremo mnogokrat.

Marija Fink,

učenka 4. razreda, Krka na Dolenjskem.

Uganke.

Rešitev uganke v »Luči« št. 4.:

1. Mreža: Daritev bodi ti življenje celo:
oltar najlepši je srca oltar,
ljubezen sveta v njem nebešk' je žar,
Gospodu žrtva vsako dobro delo.
2. Kvadrat: Bolja pamet kakor žamet.

Imena rešilcev najdete na drugi strani ovitka.

Izžrebana sta bila: **Rozalija Sokelšek** iz Ptuja in **Ločniškar Franc** iz Mavčič.

Vsak dobi lepo vezano knjigo.

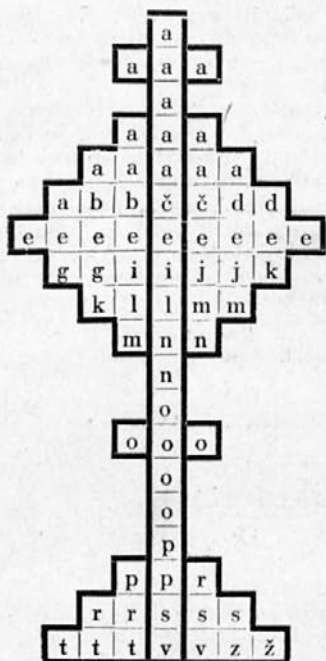

1. Konjiček.

(Miran, Ljubljana.)

s	a	i	a	b	a	i	a	g	i	l	o	p
j	l	o	v	m	v	o	h	r	b	u	n	j
š	i	l	j	v	m	e	o	n	d	a	o	g
s	i	i	k	m	l	a	e	z	v	u	u	n

2. Monštranca.
(Miran, Ljubljana.)

- soglasnik
- mesto v Franciji
- samoglasnik
- srbskohrvaški predlog
- travnata pustinja
- poljedelski
- prosit
- mesto na Dolenjskem
- majhen mož
- žensko ime
- samoglasnik
- soglasnik
- nasprotno od bedi
- samoglasnik
- soglasnik
- samoglasnik
- član družine
- koča
- vrsta pripovedi

Po sredi navzdol dobiš ime praznika.

3. uganka.
(Jerica Kryl.)

Kdor bo rešil vse tri uganke in bo izžreban, dobi vezano knjigo. Rešitve pošljite do 5. decembra na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Na praznik Treh Modrih, t. j. 6. januarja bodo ljubljanski otroci darovali evharističnemu božjemu Detetu »Jezusove dneve« — kakor vsako leto — v frančiškanski cerkvi ob 4^h popoldne. Ker lističev zaradi stroškov ni mogoče pošiljati v Ljubljano, smo ukrenili, da bodo tega darovanja deležni vsi slovenski otroci, ki so izpolnjevali v letu 1936 vsaj en mesec »Jezusove dneve«. — Pri slovesnosti bomo peli vse naše najlepše božične pesmi. — Ljubljanski otroci, pridite k slovesnosti prav gotovo!

Urednik.
